

1967-12-27

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Medardo Rosso

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

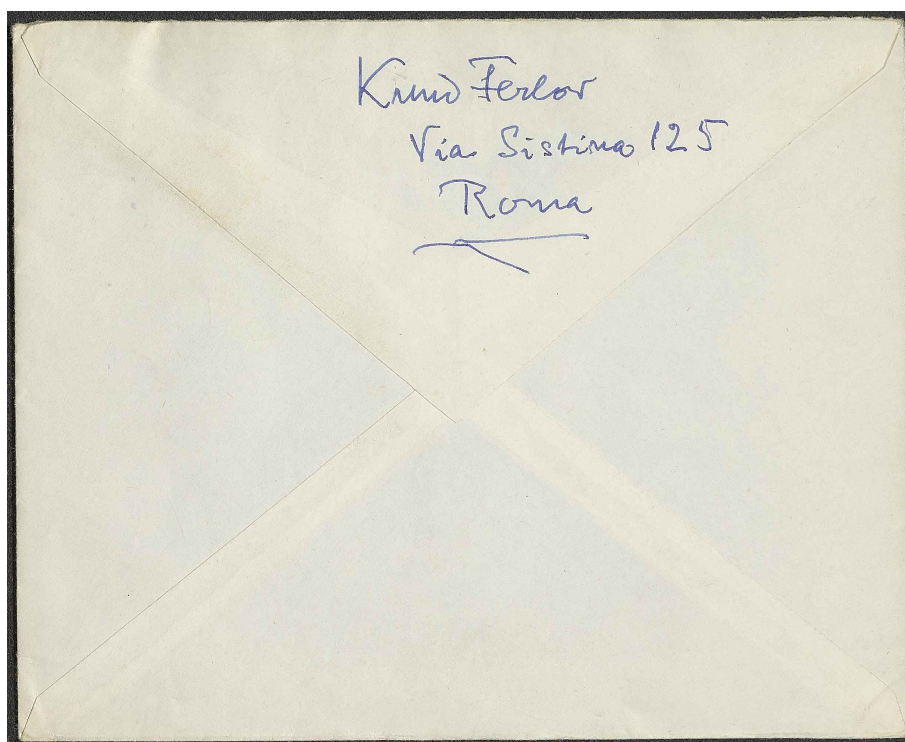
DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver til Sonja Ferlov Mancoba om at blive gammel og ikke kunne skrive eller se godt længere. Han opremser andre litterater og kunstnere, som skiftede medie i deres alderdom. Han håner den satte tilfredshed. Han formaner Sonja Ferlov Mancoba om ikke at bekymre sig om ting uden værdi og i stedet holde blikket rettet mod stjernerne.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

I Rom den 27 dec.
1967.

Kæreste Souja,

Tak for dit elskelige
brev! Det glæder mig, at du holder
dig glad og vilt som i jeres lille
Treenig med borte fra verdens forvælt =
hed. Jeg vil dog gerne engang endnu se
dig, men det sker neppe. Vi kommer
vist ikke mere til at gaa arm i arm
i mit gamle Paris, som vi gjorde det
i 1938. Det er vel nu for mig det
tabte land, hvor der vist ikke mere
lader mig komme ind, fordi jeg ikke
kundes mere. Qui importe, der er hem =
melige nye, som ingen jordisk magt
kan sperre. Nu bliver jeg mere og mere
lanket til plitten. Mit syn gaar ned, =
hvorefter ikke mindre, og nu kommer
man ikke til at finde de forbudte
egnavne uden besvær. Det ender nok med, at jeg ikke
kan huske mit eget navn. Dog slaar alt
det ikke livsmodet ned. "Que d'autres

Soient savants de tout ce qui se sait -
L'Aveugle regardera toujours le
maître". Jeg er ved at nedlægge penne.
Som jeg altid har været i strid med. Det
gælder mig som det er gædet saa mange
andre litteraturens folk: de tager andre
redskaber i haanden. Sophus Claussen
opgav at skrive og brillede rundt med
en malertasker paa ryggen. Min store
ven Medardo Rosso opgav at fæle sine
drømme i vort blik og livet, og sad i sine
sidste aar og skrev fantastiske figurer
paa papiret med en kolossal blyant
(jag er nu endnu for mig). Sans Compa-
raison griber ogsaa jeg hie andre redskaber
end ordet. Naturligvis uden større held.
Her kan du se en Tegning, som jeg havde
en dag malet i helind. Det er vel nok
noget værre pøgl: Nürnberg. Ja, Keere
Søng, er ikke alt Nürnberg, naar det
skal bedømmes efter vore indre idealer?
Og er det ikke sandt for alle, at det
skønneste værk er det, som vi aldrig

II

fik gjort. Gud vandr. En, om man sad
som en „Sale bourgeois“ med en stor
cigar i munden og hendene foldede
over maven foran et eget værk og
fulte sig salig. Non, en avant sans
la merde! For hvad er verden an-
det? Der er ingen plads i verden for
den Kierlighed, vi ser med vore svage
øjne, som piner og plager os, men som
dog er den eneste fred. In ønske l=
des hvis et lykkeligt aar. Og I vil
faa det, naar I glemmer alle betyng-
ninger for ting, der intet er værd, og
holden belittet forestil til stjernerne
Du er et gammelt lyst digt, som
jeg aldrig har künnet faa at vide om,
hvem du har skrevet det:

Herr, gib mir blöde Augen für Dinge,
die nicht saugen,
Und Augen voller Klarheit für alle
deine Wahrheit

Med disse ord vil jeg slutte min blik
og alle mine varme ønske til dig

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Schw, Ernest og Wouga

der gamle Profaste
outil Kunst.